

Sygn. akt: I ACa 1237/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Alicja Myszkowska (spr.)
Sędziowie:	SA Lilla Mateuszczuk SA Małgorzata Stanek
Protokolant:	stażysta Agnieszka Kralczyńska

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 15 lipca 2013 r., sygn. akt II C 505/13

1. oddala apelację;

2. nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego;

3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi adw. M. C. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w Ł. wynagrodzenie w kwocie (...) (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) złotych brutto z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1237/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 lipca 2013r. w sprawie z powództwa J. W. przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo i nie obciążył powódki kosztami sądowymi oraz zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 3.617 złotych tytułem

zwrotu kosztów procesu oraz orzekł w przedmiocie wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powódki z tytułu udzielonej powódce pomocy prawnej z urzędu, (wyro k. 370)

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny co do zasady podzielił i przyjął za własne, a z których wynika, że nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy w Łodzi w dniu 13 października 1998r., w sprawie XVIII NG 2145/98 zobowiązano S. K., J. P. (1) i J. W. jako współników spółki cywilnej (...) w Ł. do zapłaty solidarnie na rzecz Towarzystwa (...) S.A. Oddział w Ł. kwoty 125.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 sierpnia 1998r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 1999r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie X GC 354/99 zasądził od S. K., J. P. (1) i J. W. - właścicieli (...) s.c. w Ł. solidarnie na rzecz Towarzystwa (...) S.A. siedzibą w W. Oddział w Ł. kwotę 77.079,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 1998r. do dnia zapłaty. Sąd zasądził od współników spółki cywilnej solidarnie na rzecz towarzystwa kwotę 10.224,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na skutek wniesionej przez J. W. apelacji Sąd Apelacyjny w Łodzi w dniu 15 grudnia 1999r. uchylił przedmiotowy wyrok z dnia 19 czerwca 1999r. w sprawie X GC 354/99 w części uwzględniający powództwo w stosunku do J. W. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Łodzi prawomocnym wyrokiem z dnia 24 maja 2000r. o sygn. akt X GC 12/00 zasądził od J. W. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. Oddział w Ł. kwotę 53.145,59 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 1998r. i oddalił powództwo w pozostałej części, a nadto obciążył ją kosztami procesu w kwocie 10.370,11 zł, zasądzając je na rzecz powodowego Towarzystwa. Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem wydanym w dniu 22 sierpnia 2000r. w sprawie o sygn. akt I ACa 583/00 oddalił apelację powódki od powyższego wyroku.

W dniu 28 grudnia 2000r. w sprawie VIII KM 1403/00 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zawiadomił powódkę o wszczęciu egzekucji z nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) i wezwał ją do zapłaty należności wynikającej z tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi wydanego w sprawie X GC 12/00 Sądu Okręgowego w Łodzi.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2002r., w sprawie X GC 1451/00 z powództwa Towarzystwa (...) S.A. Oddział w Ł. przeciwko J. W. o zapłatę 125.000 zł Sąd Okręgowy w Łodzi uchylił nakaz zapłaty z dnia 13 października 1998r. wydany przez Sąd Rejonowy w Łodzi w sprawie XVIII NG 2145/98 w stosunku do J. W. w zakresie kwoty 57.066,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty oraz w zakresie kosztów procesu i oddalił powództwo w zakresie kwoty 57.066,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty. Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w pozostałej części i zasądził od J. W. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. Oddział w Ł. kwotę 5.921,37 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że Towarzystwo (...) S.A. Oddział w Ł. było uprawnione do żądania od pozwanej na podstawie art. 828 kc zapłaty kwoty 67.933,20 zł i dlatego na podstawie art. 496 k.p.c. został utrzymany w mocy nakaz zapłaty w tej części, a w pozostałej części powództwo zostało oddalone wobec J. W. jako niezasadne. Przedmiotowy wyrok zaskarżyła J. W.. Sąd Apelacyjny w Łodzi w dniu 4 kwietnia 2003 r. w sprawie I ACa 734/02 oddalił jej apelację.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łodzi w dniu 30 marca 1999r. w sprawie XI Km 550/98 zawiadomił J. W. oraz jej pracodawcę o zajęciu wynagrodzenia za pracę powódki, a także przysługującego jej zasiłku chorobowego i wezwał do dokonywania potrąceń na rzecz pozwanego towarzystwa na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty z dnia 13 października 1998 r. w sprawie XVIII NG 2145/98.

Prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 23 listopada 1998r. w sprawie II Co 1928/98, postępowanie egzekucyjne w sprawie XI Km 550/98 zostało umorzone na podstawie art. 825 pkt 3 k.p.e. - wobec sprzeczności egzekucji prowadzonej z nieruchomości z treścią tytułu wykonawczego wydanego jedynie w trybie zabezpieczenia.

W dniu 3 listopada 2005r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi

- Śródmieścia w Ł., w sprawie VIII KM 1403/00, wystawił zawiadomienie o wszczęciu egzekucji i rozszerzeniu egzekucji na podstawie tytułów wykonawczych:
- wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 kwietnia 2003 r. sygn. akt I ACa 734/02;
- wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 czerwca 2002 r. sygn. akt X GC 1451/00;
- nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 13 października 1998 r. sygn. akt XVIII NG 2145/98.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w dniu 25 maja 2010r. dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę powódki oraz wierzytelności zasiłku chorobowego i wezwał pracodawcę do dokonywania potrąceń na podstawie wskazanych powyżej tytułów wykonawczych z zawiadomienia z dnia 3 listopada 2005r., a także dodatkowo na podstawie jeszcze dwóch innych tytułów, a mianowicie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 maja 2000r. sygn. akt X GC 12/00 oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 sierpnia 2000 r. w sprawie I ACa 583/00.

Aktualnie toczy się wobec powódki postępowanie egzekucyjne z jej nieruchomości, wszczęte w dniu 8 grudnia 2000r. z wniosku pozwanego towarzystwa, prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi H. J. pod sygn. Km 1403/00.

Nadto, w dniu 9 maja 2012r. w/w Komornik w sprawie KM 1403/00 dokonał zajęcia wierzytelności powódki wobec Urzędu Skarbowego Ł. z tytułu nadpłaty podatków.

Postępowanie egzekucyjne przeciwko J. P. (1) zostało umorzone wobec jej bezskuteczności. Natomiast strona pozwana zrezygnowała z dochodzenia roszczeń przeciwko J. K. po powzięci wiadomości o jego śmierci. Pozwany nie dochodził również należności od spadkobierców J. K..

Pozwane Towarzystwo (...) S.A. nazwę tą uzyskało w 2005r., wcześniej działało pod firmą Towarzystwo (...) S.A.", a w okresie od 16 lipca 1997r. do 4 września 2000r. funkcjonowało w obrocie gospodarczo

- prawnym jako Towarzystwo (...) S.A. Przed 16 lipca 1997r. prowadziło swoją działalność pod nazwą Towarzystwo (...) S.A".

J. W. utrzymuje się z alimentów na rzecz syna w kwocie 700 zł miesięcznie. Jej działalność gospodarcza jest obecnie zawieszona. Powódka mieszka w segmencie mieszkalnym razem z synem i siostrą, nieruchomość jest przedmiotem egzekucji komorniczej.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy oddalił powództwo opozycyjne stwierdzając jego bezzasadność. W sprawie nie ulega bowiem wątpliwości, że powódka wniosła o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych w postaci: nakazu zapłaty z dnia 13 października 1998r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Łodzi w sprawie XVIII NG 2145/98 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 maja 2000r. wydanego w sprawie X GC 12/00, podnosząc zarzut przedawnienia roszczeń stwierdzonych wskazanymi orzeczeniami. Tymczasem od dat uprawomocnienia się poszczególnych tytułów wykonawczych nie upłynął jeszcze (do daty wszczęcia niniejszego postępowania) przewidziany w art. 125 kc 10-letni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnymi orzeczeniami sądów. W sprawie X GC 12/00 termin ów rozpoczął bieg od dnia 22 sierpnia 2000r., zaś w sprawie XVIII NG 2145/98 (X GC 1451/00) od dnia 4 kwietnia 2003r. Bieg tego terminu rozpoczyna bowiem bieg od daty prawomocności podlegających egzekucji tytułów, bowiem dopiero z tą chwilą stają się one przymusowo egzekwowlalne, a nie od daty ich wymagalności określonej przez Sąd w ich treści, w związku ze wskazaniem dat naliczania odsetek od poszczególnych należności. Tym bardziej, że przedawnienie roszczeń stwierdzonych prawomocnymi orzeczeniami sądów jest niezależne od biegu terminu przedawnienia roszczeń danego rodzaju na gruncie konkretnych przepisów prawa materialnego jak wprost stanowi art. 125 § 1 kc in fine.

Nadto Sąd Okręgowy podniósł, że 10-letni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnymi orzeczeniami sądów umożliwi wierzycielowi w tym terminie (począwszy od uprawomocnienia się poszczególnych tytułów egzekucyjnych) do wszczęcia i prowadzenia egzekucji poszczególnych świadczeń zarówno w zakresie należności głównej, jak i ewentualnych odsetek, przy czym dla przerwania biegu tego terminu znajdują odpowiednio zastosowanie ogólne przepisy dotyczące przedawnienia, tj. in casu art. 123 § 1 pkt 1 kc.

Postępowanie egzekucyjne dotyczące należności zasądzonych wskazanymi tytułami wykonawczymi prowadzone jest Pd dnia 8 grudnia 2000r. pod sygn. akt 1403/00 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi H. J.. Przy czym w dniu 3 listopada 2005r. nastąpiło rozszerzenie egzekucji o kolejne tytuły wykonawcze, w tym o te, których pozbawienia wykonalności domaga się powódka. Komornik cały czas podejmuje czynności egzekucyjne. W konsekwencji nie sposób stwierdzić, że doszło do upływu terminu przedawnienia egzekwowanych należności, a tym samym, iż wytoczone powództwo jest zasadne.

Dodatkowo Sąd Okręgowy podniósł, że w przypadku pozwanego Towarzystwa doszło bowiem jedynie do zmiany nazwy tego podmiotu jako wierzyciela, a nie do jego podmiotowego przekształcenia, a w efekcie nie doszło do cesji poszczególnych wierzytelności, wymagającej nadania klauzuli wykonalności na następcę prawnego pierwotnego podmiotu.

Nadto Sąd Okręgowy nie podzielił argumentów powódki o częściowym zaspokojeniu objętych kwestionowanymi tytułami wykonawczymi należności przez pozostałych współników, gdyż powódka nie była w stanie w myśl art. 6 kc, tj. zasadzie rozkładu ciężaru dowodów wykazać ani w jakim zakresie, ani kiedy i w jakich okolicznościach do tego doszło, jak również, czy nastąpiło to jeszcze przed, czy też już po wydaniu spornych tytułów, a także kiedy powzięła wiedzę o tych okolicznościach.

W przedmiocie kosztów sądowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 kpc, nie obciążając nimi powódki z uwagi na jej sytuację osobistą i materialną.

W myśl art. 98 § 1 - 3 kpc Sąd Okręgowy obciążył powódkę jedynie obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi procesowemu kosztów jego udziału w sprawie, sprowadzających się do kosztów jego zastępstwa procesowego.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok apelacją w istocie w części, tj. w zakresie punktu 1 i 3 zarzucając obrazę zarówno prawa:

I. procesowego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

1) art. 233 § 1 kpc, polegającą na całkowicie dowolnym ustaleniu przez Sąd I instancji, nie znajdującym podstawy w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, że:

a) postępowanie egzekucyjne z wniosku pozwanej przeciwko J. i T. P. zostało umorzone na skutek bezskuteczności egzekucji oraz że pozwana nie uzyskała zaspokojenia należności w żadnej części w sytuacji, w której ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można wywieść takiego wniosku, gdyż pozwana pomimo zobowiązania Sądu (k. 367) nie złożyła do akt postępowania żadnego postanowienia

o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przeciwko tej osobie (k. 371), a zatem Sąd

1 instancji nie posiadał żadnych informacji o przebiegu i skuteczności postępowania toczącego się z wniosku pozwanej oraz czy w jego toku doszło do zaspokojenia części pretensji pozwanej, mając jednocześnie na względzie, iż całkowicie dowolnym jest ustalenie przez Sąd I instancji, iż umorzenie postępowania egzekucyjnego przeciwko J. P. (1) w wyniku bezskuteczności egzekucji jest okolicznością bezsporną, gdyż powódka w treści swych zeznań (k. 367) wskazała, że „Ta egzekucja przeciwko J. P. toczyła się z mojego wniosku i była umorzona a zatem zeznania powódki nie dotyczyły postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku pozwanej;

b) postępowanie egzekucyjne z wniosku pozwanej przeciwko S. i K. K. nie było prowadzone, a wierzyciel (pозwana) w ogóle nie dochodził od tej osoby zaspokojenia roszczeń oraz ustalenie, iż pozwana nie uzyskała na skutek egzekucji zaspokojenia roszczeń w żadnej części w sytuacji, w której pomimo oświadczenia pozwanej na rozprawie w dniu 4 lipca 2013 r., iż: „, zrezygnowała ona z dochodzenia roszczeń po otrzymaniu informacji, że ta osoba zmarła" (k. 366) z treści jej pisma z dnia 10 lipca 2013r. (k. 371) wynika, iż egzekucja przeciwko S. i K. K. była jednak prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi K. G. za sygnaturą XIV KM 367/99 lub XIV KM 615/99, a z materiału dowodowego nie wynikają żadne informacje o przebiegu i skuteczności postępowania przeciwko tej osobie, toczącego się z wniosku pozwanej oraz że w jego toku nie doszło do zaspokojenia pretensji pozwanej w żadnej części;

2) art. 227 kpc w zw. z art. 217 § 1 i 2 kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka T. P. i J. P. (1) oraz zaniechania ustalenia następców prawnych S. K., co umożliwiłoby ich przesłuchanie w charakterze świadków w sytuacji, w której materiał dowodowy nie wyświetlił dostatecznie podstaw do ustalenia przez Sąd I instancji, iż postępowanie egzekucyjne przeciwko J. i T. P. było całkowicie bezskuteczne, a w stosunku do S. i K. K. nie było w ogóle prowadzone, zatem brak było podstaw do przyjęcia, iż pozwana nie uzyskała zaspokojenia swych roszczeń od tych osób w żadnej części, tym bardziej, iż powódka w swych zeznaniach wskazała, iż „spółkaprowadziła rozmowy z ubezpieczycielem na temat spłaty długu" oraz wskazała, iż wie, że „Graf - (...) wykonywał jakieś materiały reklamowe na rzecz ubezpieczyciela, by w ten sposób spłacić część długów ", a przesłuchanie wyżej wskazanych osób mogło prowadzić do ustalenia, czy istnieje jakakolwiek dokumentacja w postaci dowodów wpłat, przelewów czy też pokwitowań, o których zeznawaliby i na które powoływaliby się wyżej wymienieni świadkowie, a wnioski dowodowe zostały zgłoszone w czasie właściwym w terminie zakreślonym przez Sąd na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013r. (k. 354);

3) art. 788 kpc poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji podnoszonego przez stronę powodową zarzutu, iż pozwana zaniechała w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego dokonania czynności opisanych w treści tego przepisu, a wymaganych na skutek zmiany firmy pozwanej z Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna na Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna, co dotyczy tytułów wykonawczych objętych powództwem w niniejszej sprawie w sytuacji, w której w orzecznictwie i literaturze podnosi się, iż w razie zmiany dotyczącej nazwiska lub firmy wierzyciela lub dłużnika dominuje pogląd, iż art. 788 kpc winien być stosowany w drodze analogii;

II. jak i prawa materialnego, tj.:

1) art. 125 § 1 kc w zw. z art. 120 § 1 kc, art. 123 § 1 pkt 1 i art. 124 § 1 i 2 w zw. z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. 1993 nr 61 poz. 284) - dalej „konwencję, poprzez błędną wykładnię przepisów kodeksu cywilnego i niezastosowanie art. 6 konwencji i przyjęcie przez Sąd I instancji takiej wykładni wyżej wskazanych przepisów⁷ kodeksu cywilnego, w świetle której dopuszczalne jest wyłączenie jakiegokolwiek maksymalnej granicy przedawnienia roszczeń cywilnych, nawet objętych postępowaniem egzekucyjnym, które jest prowadzone w sposób ciągły przez nieoznaczony okres, z całkowitym pominięciem sytuacji i interesu dłużnika, a która to wykładnia w ocenie powódki jest niedopuszczalna i niezgodna z prawem wspólnotowym, gdyż w przeciwnym razie roszczenia objęte prawomocnym orzeczeniem sądu mogłyby być egzekwowane od dłużnika bezterminowo, niezależnie od upływu czasu pomiędzy wydaniem orzeczenia a egzekucją świadczenia, bez ich obwarowania terminem, co stanowi tym samym niedopuszczalne nieookreślenie czasowe ukształtowania obowiązków dłużnika i jest niezgodne z podstawowymi zasadami określonymi w prawie wspólnotowym, jak również uchybia jednej z podstawowych zasad konwencji, tj. prawa każdego człowieka do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie i skutkuje „stanem zawieszenia" sytuacji prawnej dłużnika przez nieoznaczony i nieograniczony żadną granicą czas;

2) art. 840 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 5 kc poprzez ich niezastosowanie w niniejszej sprawie i brak uwzględnienia powództwa w całości, w sytuacji w której podstawą żądania pozwu są nie tylko okoliczności dotyczące treści wydanego tytułu wykonawczego, którego wykonalność jest kwestionowana przez powódkę w niniejszym

postępowaniu, lecz również okoliczności towarzyszące ułożeniu stosunku prawnego pomiędzy stronami i zestawionej z tym realizacji tytułu wykonawczego przez pozwaną (przebieg prowadzonego postępowania egzekucyjnego), mające wpływ na szereg aspektów życia dłużnika - sytuację zawodową majątkową, które zostały przedstawione przez powódkę szczegółowo w toku jej przesłuchania w charakterze strony na rozprawie w dniu 4 lipca 2013r. (k. 366 v i 367) i dotyczą: okoliczności związanych z powstaniem samego zobowiązania pozwanej względem powódki, zakresu spłaconych przez nią zobowiązań obciążających pozostałych (...) S.A., przebiegu postępowania egzekucyjnego względem powódki oraz sposobu działania pozwanej względem powódki oraz pozostałych współników spółki, a także obecnej sytuacji materialnej i rodzinnej powódki, co wszystko wskazuje na adekwatność zastosowania w niniejszej sprawie normy art. 5 kc, tym bardziej iż podnosi się, że w zakresie stosowania art. 5 kc do czynności prawnych o charakterze wykonawczym (takim jak egzekucja świadczeń) czynność prawna wykonawcza względem prawa podmiotowego winna być oceniana pod kątem zgodności z zasadami współżycia społecznego w kontekście art. 5 kc, wtedy gdy treść czynności jest z tymi zasadami zgodna, lecz inne okoliczności doprowadzają do stanu z zasadami sprzecznego - „na skutek zdarzeń (trwałych lub przemijających) istniejących w chwili, w której uprawniony czyni ze swego prawa użytek, a nie przewidzianych ani w hipotezie normy prawnej ani w treści czynności.

W konkluzji apelująca wniosła o zmianę kwestionowanego wyroku w zaskarżonej części i uwzględnienie wytoczonego powództwa a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Podniesione w zgłoszonym środku odwoławczym zarzuty obraży zarówno prawa procesowego, jak i materialnego są chybione. Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów natury procesowej należy bowiem wskazać, że podnoszone przez powódkę twierdzenia na okoliczność zaspokojenia w całości bądź w części należności objętych kwestionowanymi tytułami wykonawczymi przez pozostałych współdłużników są gołosłowne, gdyż pozbawione jakiegokolwiek podstawy faktycznej. Wbrew stanowisku powódki w zaoferowanym przez strony, w tym głównie przez powódkę materiale dowodowym brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających wyegzekwowanie od pozostałych współdłużników choćby w części należności objętych spornymi tytułami egzekucyjnymi, jak również dobrowolne zaspokojenie przez nich tych należności. Brak również dowodów na ewentualne rozliczenia pozostałych współdłużników z pozwaną w zakresie potrażeń przysługujących im wierzytelności względem pozwanej, których powódka - jako osoba trzecia - nie wierzyciel - nawet gdyby one faktycznie istniały nie mogłyby potraścić.

Dodatkowo należy podnieść - niezależnie od niewykazania zgłaszanych twierdzeń

- że nawet gdyby przyjąć, że istotnie takie postępowania egzekucyjne w stosunku do pozostałych współdłużników się toczyły, to powódka i tak nie udowodniła - co ją obciążało
- że w wyniku tych postępowań doszło do jakiegokolwiek zaspokojenia wierzyciela
- pozwanej, co jedynie mogłoby uzasadniać zgłoszone przez powódkę żądanie pozbawienia wskazanych tytułów wykonawczych wykonalności, mając na uwadze bezzasadność zarzutu przedawnienia należności objętych kwestionowanymi tytułami. Tym bardziej, że skoro powódka kwestionuje wykonalność prawomocnych wyroków, to powinna to precyzyjnie wykazać. W tym zakresie nie wystarczy jedynie ogólnikowe przytaczanie hipotetycznych możliwości zaspokojenia objętych kwestionowanymi tytułami wykonawczymi należności.

Dodatkowo należy wyraźnie podkreślić, że zgłaszając powyższe twierdzenia powódka nie wykazała, że nie mogła tych okoliczności podnieść w toku właściwych postępowań merytorycznych, tj. że dopiero później powzięła o nich wiedzę i z tego względu nie mogły być one przedmiotem postępowania w toku rzeczonych postępowań. Poza tym uwadze powódki zdaje się również umykać zasada rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 kc), tj. kwestia, że to na powódce

spoczywa obowiązek wykazania faktów, z których próbuje ona wywodzić skutki prawne, zatem rolą Sądu - jako bezstronnego arbitra - nie jest za powódkę poszukiwanie potencjalnych źródeł, czy środków dowodowych (choćby następców prawnych S. K.). Tym bardziej, że nawet w odniesieniu do poszczególnych osobowych źródeł dowodowych powódka zakreślała tezy dowodowe na zasadzie możliwości posiadania wiedzy na temat potencjalnych spłat, czy rozliczeń, zamiast przywoływać konkretne okoliczności, których za ich pomocą zamierzała dowieść.

Odnosząc się natomiast do zarzutu obrazy art. 788 § 1 kpc należy podnieść, że w nauce (m.in. A. M., W. S.) i judykaturze (postanowienie SN z dnia 2.07.1975r., I CZ 98/75, OSNC 1976/6/142; postanowienie SN z dnia 30.01.1975r., II CZ 5/75, OSP 1976/2/37) dominuje stanowisko, że zmiana osoby wierzyciela lub dłużnika zaistniała po wszczęciu właściwego postępowania egzekucyjnego nie wymaga uwidocznienia jej w klauzuli wykonalności, a podstawą egzekucji jest dotychczasowy tytuł wykonawczy, jednakże wierzyciel będzie musiał wykazać organowi egzekucyjnemu przejście uprawnienia lub obowiązku odpowiednim dokumentem, choć stanowisko to nie jest jednolite (odmiennie uchwała SN z dnia 29.10.2004r., III CZP 63/04, Wokanda 2004/12/6, według której przepis art. 788 § 1 kpc ma zastosowanie również w razie przeniesienia wierzytelności - przelewu - po wszczęciu postępowania egzekucyjnego, a w literaturze przedmiotu m. in. W. S., i E. W., podnosząc, że art. 788 znajdzie zastosowanie - w drodze analogii - jeżeli klauzula ma być wydana przeciwko tej samej osobie, która wymieniona została w tytule egzekucyjnym, ale nastąpiła zmiana oznaczenia tej osoby (np. zmiana nazwiska przez dłużnika lub zmiana jego firmy) - jak wskazuje P. T. w Komentarzu do art. 788 Kpc (Lex), to kwestia ta nie ma na gruncie analizowanego przypadku w niniejszym postępowaniu znaczenia, gdyż argument ten powódka jako dłużniczka mogłaby co najwyżej próbować eksploatować w toku postępowania egzekucyjnego.

Natomiast odnosząc się do zarzutów obrazy prawa materialnego należy podkreślić, że wbrew stanowisku powódki termin przedawnienia świadczeń stwierdzonych prawomocnymi orzeczeniami sądów jest w polskim prawie precyzyjnie określony (art. 125 § 1 kc) i jest to termin 10-cio letni. Natomiast to, że jak każdy termin przedawnienia może być on przed jego upływem przerwany przez odpowiednią czynność wierzyciela wynika z istoty instytucji przedawnienia (art. 123 kc), która wprawdzie ma zapobiegać długotrwałym stanom niepewności (przez co chroni interes dłużnika i rozwiązuje ów stan niepewności), niemniej nie może przecież jednocześnie ze swojej istoty niweczyć uzasadnionych uprawnień wierzycieli, którzy próbują nawet w długim horyzoncie czasowym realizować stwierdzone prawomocnymi tytułami egzekucyjnymi roszczenia. Znajdująca zatem w sprawie regulacja instytucji przedawnienia w żaden sposób nie narusza powołanego przepisu wskazanej Konwencji - nota bene traktującego o prawie każdego człowieka do rozpatrzenia jego sprawy przez niezawisły sąd w rozsądnym terminie (art. 6 Konwencji) - czy zasad prawa wspólnotowego. Czy innym jest bowiem kwestia merytorycznego, prawomocnego rozstrzygnięcia przez niezawisły sąd kwestii czyjeś odpowiedzialności cywilnej, a czym innym realizacja przez wierzyciela uprawnień wynikających z prawomocnego orzeczenia sądu. Poza tym uwadze powódki zdaje się umykać, że podnosząc argumenty ideologiczno- prawne próbuje ona de facto uniknąć odpowiedzialności z tytułu prawomocnych orzeczeń sądów, stwierdzających obowiązek jej określonych świadczeń. Akcentując zatem interes dłużnika, deprecjonuje ona jednocześnie równorzędny interes wierzyciela w uzyskaniu skutecznego zaspokojenia, co nie może zyskać aprobaty Sądu Apelacyjnego.

Wobec powyższego uznania Sądu Apelacyjnego nie mógł również odnieść zarzut obrazy art. 840 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 5 kc przez niezastosowanie tego ostatniego, gdyż - abstrahując już nawet od oceny dopuszczalności stosowania tej regulacji na gruncie realizacji przez wierzyciela ustawowego uprawnienia do domagania się skutecznego zaspokojenia stwierdzonych tytułami egzekucyjnymi świadczeń - nie ulega wątpliwości, że powódka nie wykazała żadnych wyjątkowych okoliczności, mogących uzasadniać - w świetle art. 5 kc - negatywną ocenę postawy wierzyciela - pozwanej spółki. Przy czym stanowiska powódki nie może przede wszystkim uzasadniać jej ewentualna trudna sytuacja materialna jako dłużnika, bowiem oznaczałoby to w praktyce podważenie obowiązku świadczenia wynikającego z istoty stosunków prawnych, stanowiących podstawę łączących strony zobowiązań, a także zakwestionowanie celu i istoty egzekucji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 kpc, Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.

Na podstawie art. 102 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu na rzecz przeciwnika procesowego kosztów jego udziału w sprawie na etapie postępowania apelacyjnego, tj. w istocie kosztów zastępstwa procesowego, mając na uwadze sytuację osobistą i materialną powódki, a także okoliczność, że stwierdzone spornymi tytułami wykonawczymi należności są w praktyce egzekwowane jedynie od powódki.

W przedmiocie kosztów procesu na podstawie art. 98 § 1 - 3 w zw. z art. 108 § 1 kpc i art. 391 § 1 kpc oraz § 2 ust. 1 - 3, § 6 pkt 6 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), Sąd Apelacyjny przyznał i nakazał wypłacić od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika powódki z urzędu kwotę 3.321 złotych brutto, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.